

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/26/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4323201067
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4323201067.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Olivera Kolenčíka a JUDr. Mareka Olekšáka, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., zastúpenej JUDr. Andreou Chorvátovou Nagyovou, advokátkou so sídlom Advokátskej kancelárie Kozárovce 632, IČO: 47 134 747, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 500,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 19. júla 2023, č. k. 16Csp/26/2023-168, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

- Súd prvej inštancie (Okresný súd Levice) rozsudkom zo dňa 19. júla 2023, č. k. 16Csp/26/2023-168 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 500,- eur a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
- Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 52 ods. 1 až 4, § 101 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 232 ods. 3 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).
- Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej tak prvoinštančný súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 23. 03. 2023 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 500,- eur ako aj na náhradu trov konania a to titulom primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z..
- Následne súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania je jednoznačne preukázané, že Okresný súd Levice rozsudkom sp. zn.: 13Csp/5/2016 - 149 zo dňa 13. 03. 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 15Co/124/2018 - 252 zo dňa 19. 11. 2019 vo výroku I. určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy č. 8500061548 zo dňa 16. 06. 2014, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná, vo výroku II. určil, že Dohoda o poskytovaní služieb pod č. 8500061548 zo dňa 16. 06. 2014, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná a vo výroku IV. určil, že Rozhodcovská zmluva č. 8500061548 uzavretá dňa 16. 06. 2014, medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná. Rozhodnutie Okresného súdu Levice vo výroku II. nebolo odvolaním napadnuté, a preto nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 10. 2018, pričom výrok I. a výrok IV. nadobudli právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre dňa 06. 04. 2020. Súd prvej inštancie predmetným rozsudkom tiež vo výroku III. určil, že ustanovenie bodu 8.1. Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500061548, uzavretej dňa 16. 06. 2014 medzi žalobkyňou a žalovaným, je neplatné a vo výroku V. určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500061548 zo dňa 16. 06. 2014, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným, je bezúčinná

a bez poplatkov. Krajský súd v Nitre v tejto časti rozsudok Okresného súdu Levice zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Okresný súd Levice v poradí druhým rozhodnutím sp. zn.: 13Csp/5/2016 - 384 zo dňa 27. 08. 2021 opäť určil, že ustanovenie bodu 8.1. Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500061548 zo dňa 16. 06. 2014, je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná a tiež, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500061548 zo dňa 16. 06. 2014 je bezúročná a bez poplatkov, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 15Co/1/2022 - 437 zo dňa 23. 08. 2022, dňa 03. 10. 2022.

5. Právoplatným skončením konania vedeného na Okresnom súde Levice pod sp. zn.: 13Csp/5/2016 tak bol podľa názoru súdu bezpochyby naplnený jediný predpoklad vyžadovaný zákonom podľa tretej vety § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. na priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, a sice úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi spotrebiteľom na súde, v dôsledku čoho má tak súd bezpochyby za to, že nárok žalobkyne je daný.

6. Vo vzťahu k námietke premlčania uplatneného nároku vznesenej žalovaným je potrebné v prvom rade uviesť, že žalovaný nesprávne vykladá rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 6Cdo/127/2017 zo dňa 30. 01. 2019, kde Najvyšší súd Slovenskej republiky okrem iného riešil otázku podmienok, za splnenia ktorých je možné priznať nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný s týmto výkladom rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom spája aj uplynutie premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie majúc za to, že žalobkyňa si svoj nárok mohla uplatniť už v roku 2016 pri začatí konania vedeného pod sp. zn.: 13Csp/5/2016, ktorá žaloba bola podaná na tunajší súd dňa 11. 07. 2016. V tejto súvislosti súd odkazuje na už prezentované odôvodnenie (bod 21. odôvodnenia) svojho rozhodnutia vrátane právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutého v jeho rozsudku sp. zn.: 9Cdo/324/2020 zo dňa 13. 12. 2022, pričom tiež udáva, že hoci porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľky bolo zo strany súdu konštatované výrokmi, ktoré nadobudli právoplatnosť v troch rôznych obdobiach, nemožno dospieť k záveru, že by sa jej nárok na uplatnenie práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, titulom niektorého, skôr judikovaného porušenia práva, premlčal. V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade poukázať na tú skutočnosť, že dňa 27. 03. 2020 nadobudol účinnosť Zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, pričom podľa Čl. I, § 1 písm. a) predmetného zákona, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, v dôsledku čoho tak premlčacia doba 35 dní neplynula. Dňa 19. 01. 2021 bol predmetný zákon doplnený o § 8, písm. a/, podľa ktorého lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú. Premlčacia doba tak opäť 41 dní neplynula. V druhom rade je však potrebné uviesť, že skutočnosť, že výrok II. nadobudol právoplatnosť už dňa 23. 10. 2018, v dôsledku jeho nenapadnutia odvolaním, výrok I. a IV. dňa 06. 04. 2020 a výrok III. a V. až dňa 03. 10. 2022, nemôže byť v žiadnom prípade na ujmu spotrebiteľa, keď tento sa dovoľával porušenia práv zo strany veriteľa rôznymi titulmi v jednom a tom istom súdnom konaní. V zmysle vyššie uvedených skutočností, keď právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vzniká okamihom právoplatného rozhodnutia súdu, z ktorého vyplýva, že spotrebiteľ bol pri súdnej ochrane svojich práv i povinností úspešný, teda v danom prípade okamihom právoplatnosti rozhodnutia Okresného súdu Levice sp. zn.: 13Csp/5/2016 - 384, teda rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie sa porušenia práv spotrebiteľa zo strany žalovaného v celom žalobou požadovanom rozsahu zavŕšené (03. 10. 2022), keď žalobkyňa si nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnila na tunajšom súde žalobou dňa 23. 03. 2023, súd konštatuje, že nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie nie je premlčaný.

7. Pokiaľ ide o posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, samotný zákon kritériá pre jej posúdenie neustanovuje. Musí však spĺňať satisfakčnú, sankčnú a aj preventívnu funkciu, musí byť odôvodnená a preskúmateľná. Jednak má byť primeranou satisfakciou pre spotrebiteľa, ktorý legitímne očakáva od dodávateľa podnikajúceho v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov korektný prístup, primeranou sankciou dodávateľa za porušenie práv alebo povinnosti ustanovenej právnymi predpismi a v neposlednom rade má pôsobiť preventívne, aby sa dodávateľ porušovania práv alebo povinností voči spotrebiteľom v budúcnosti nedopúšťal.

8. V tejto súvislosti mal súd prvej inštancie za potrebné poukázať v prvom rade na to, že v konaní vedenom pod sp. zn.: 13Csp/5/2016 súd v piatich výrokoch konštatoval porušenie predpisov týkajúcich sa práv žalobkyne, pričom na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy, vykonával zamestnávateľ

žalobkyne zrážky z jej mzdy, čo za mesiace apríl - august 2016 činilo celkovo čiastku vo výške 538,60 eura. Uvedené finančné prostriedky bola žalobkyňa nútená plniť na účet žalovaného, hoci na ne tento v dôsledku neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy nemal žiaden zákonný nárok, čo malo vplyv najmä na životnú úroveň žalobkyne, keď tieto finančné prostriedky tak nemohla použiť na uspokojovanie svojich iných potrieb. V neposlednom rade bola žalobkyňa nútená za účelom ochrany svojich oprávnených záujmov podstúpiť aj súdne konanie, pretože v opačnom prípade by bola opäť povinná v rozpore so zákonom zaplatiť aj dojednané zmluvné úroky a poplatky vyplývajúce zo zmluvy o revolvingovom úvere, poplatky vyplývajúce z neplatnej dohody o poskytovaní služieb, titulom ktorej si žalovaný dojednal odplatu vo výške 1 310,40 eura pri skutočne poskytnutom úvere vo výške 1 450,- eur (1 500,- eur - 50,- eur poplatok za poskytnutie úveru), prípadne nároky aj z neplatne dojednanej zmluvnej pokuty, ktoré si mohol žalovaný uplatniť dokonca dvakrát, raz pre prípad omeškania s mesačnou splátkou alebo záväzkom vyplývajúcim z dohody o poskytovaní služieb a druhýkrát v prípade, ak sa z dôvodu omeškania s úhradou mesačnej splátky viac ako tri mesiace stanú okamžite splatné všetky záväzky zo zmluvy o úvere, resp. dohody o poskytovaní služieb.

9. Zohľadňujúc všetky tieto okolnosti, vrátane intenzity zásahu do práv spotrebiteľa (súd v piatich výrokoch konštatoval porušenie predpisov týkajúcich sa práv žalobkyne, pričom žalovaný realizoval aj zrážky zo mzdy žalobkyne na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy) a časového trvania negatívnych dôsledkov (viac ako 8 rokov od uzatvorenia zmluvy do právoplatného rozhodnutia súdu), so súčasným prihliadnutím na všetky funkcie finančného zadosťučinenia dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňou požadované finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur je primerané. V zmysle vyššie uvedených skutočností tak súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 500,- eur tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni ako strane v konaní úspešnej v celom rozsahu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku.

11. Proti tomuto rozhodnutiu v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalovaný, prostredníctvom právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobu zamietol. V podanom odvolaní poukázal na existenciu odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

12. Odvolateľ namieta nevyváženosť a vnútornú rozpornosť rozsudku a jeho odôvodnenia. Na jednej strane si súd prvej inštancie síce vymedzil, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie vznikol právoplatnosťou súdneho rozhodnutia a na základe toho sa má posúdiť námietka premlčania, no potom takýto prístup súd prvej inštancie neaplikoval dôsledne na celý skutkový stav, aký bol v konaní preukázaný a na výrok II. rozsudku zo dňa 13. 03. 2018 nemal prihliadať v žiadnom smere, čo sa ale nestalo a vyplýva to z odôvodnenia rozsudku, jeho bodu 28. Súd prvej inštancie výšku zadosťučinenia odôvodňuje aj výrokom II. z rozsudku zo dňa 13. 03. 2018. Ak teda bola suma 500,- eur určená s poukazom na všetkých 5 výrokov, potom súd priznal uvedenú sumu aj na základe a vo vzťahu k premlčanému právu. Preto je rozsudok nesprávny, nezákonný a priznáva premlčané právo. Súd nekonštatuje, akým spôsobom určil sumu 500,- eur, čiže nie je možné preskúmať ani aká časť sumy 500,- eur vlastne je premlčanou.

13. Podľa odôvodnenia napádaného rozsudku má byť suma 500,- eur primeraná preto, lebo súd zohľadnil intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa a časové trvanie negatívnych následkov (viac ako 8 rokov od uzatvorenia zmluvy do právoplatného rozhodnutia súdu). Z napádaného rozsudku nie je zrejmé, na základe akých dôkazov súd mal preukázané trvanie negatívnych (bližšie nepopísaných) následkov, pretože žalobca nič takéto v konaní ani netvrdil a neoznačil. Z napádaného rozsudku nevyplýva, aký negatívny následok vznikol uzavretím zmluvy, hoci podľa súdu negatívne dôsledky trvali už od jej uzavretia do právoplatného rozhodnutia súdu v konaní 13Csp/5/2016. Samotný súd pri zdôvodnení primeranosti sumy 500,- eur síce poukazuje na dobu 8 rokov, poukazuje na negatívne následky trvajúce 8 rokov, ale čo konkrétne má na mysli a z akých dôkazov dospel k záveru k ich existencii, z rozsudku nevyplýva ani v základných rysoch. Ďalej žalovaný napáda rozsudok a jeho odôvodnenie aj preto, lebo výrok I. rozsudku zo dňa 13. 03. 2018 o určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy bol založený na porušení všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka a nie na základe toho, že došlo k porušeniu ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa. Nebola teda splnená základná hmotnoprávna podmienka pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalovaný podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/93/2012 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/61/2018. S ohľadom na obsah súdneho spisu a aj vyššie uvedené skutočnosti je podľa žalovaného rozsudok predčasný a nezákonný.

14. Žalobkyňa, prostredníctvom právneho zástupcu, podala vyjadrenie k žalovaným podanému odvolaniu a uviedla, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku v bode 24 a najmä 25 riadne zdôvodnil, prečo na námietku premlčania neprihliadol. S týmto odôvodnením sa v celom rozsahu stotožňuje. K námietke premlčania navyše uviedla, že v žalobe odôvodnila svoj nárok na finančné zadosťučinenie s poukazom na neoprávnený zásah do jej majetkových práv v rozsahu vykonaných zrážok zo mzdy v rozsahu 538,60 €. Práve tento zásah do majetkových práv považuje za také porušenie práv spotrebiteľa, ktoré je spôsobilé reálne spôsobiť ujmu žalobkyni, čo je podmienkou pre priznanie nároku na finančné zadosťučinenie. Rozhodnutie o určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy nadobudlo právoplatnosť dňa 06. 04. 2020. Súd vo výroku č. 1 rozsudku sp. zn. 13 Csp 5 2016 zo dňa 13. 03. 2018 určil neplatnosť práve dohody o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, uzatvorenú v rozpore s ust. § 53 ods. 1 OZ. Z uvedeného dôvodu rovnako tak nepovažuje uplatnený nárok na finančné zadosťučinenie za premlčaný. Bez toho, aby bolo právoplatne rozhodnuté o dohode o zrážkach zo mzdy, ako neprijateľnej zmluvnej podmienke, nebolo by možné tvrdiť, že konanie žalovaného zasiahlo neoprávnene do majetkovej sféry žalobcu. Rovnako tak nepovažuje výrok I rozsudku OS LV, zo dňa 13. 03. 2018, sp. zn. 13Csp/5/2016, za porušenie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Naopak, v rozsudku OS LV, a potvrdzujúcim rozsudku KS NR je jednoznačne uvedené, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, podľa ust. § 53 OZ. Porušenie tohto ustanovenia predstavuje základ pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Čo sa týka rozsahu priznaného finančného zadosťučinenia, a odôvodnenia rozhodnutia v tejto časti, má za to, že žalobkyňa v konaní o finančné zadosťučinenie preukázala, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré reálne spôsobilo ujmu žalobkyni ako spotrebiteľke, spočívajú v nezákonnom vykonaní zrážok zo mzdy v rozsahu 538,60 Eur. Tento zásah, v spojení s posúdením doby 8 rokov, od kedy k uzatvoreniu spotrebiteľskej zmluvy došlo, rozsahu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré súd určil v konaní 13Csp/5/2016, predstavovali okolnosti, ktoré súd pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia posudzoval. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje v tejto časti za riadne odôvodnené, a stotožňuje sa s ním. Odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnuté rozhodnutie potvrdil a žalovaného zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že výrok II. rozsudku zo dňa 13. 03. 2018 nadobudol právoplatnosť v roku 2018. To znamená, že právo na primerané finančné zadosťučinenie uplatňované na základe výroku II. sa mohlo uplatniť už v roku 2018 a premlčacia doba ohľadne neho uplynula najneskôr v roku 2021. Súd prvej inštancie ale aj na základe výroku II. rozsudku zo dňa 13. 03. 2018 priznal v teraz napádanom rozsudku nárok, čiže prihliadal na skutočnosti, ohľadne ktorých predsa premlčacia doba už uplynula a nemôže byť preto základom nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Súd rozhodol o neplatnosti podľa § 37 OZ. Nie o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy z dôvodu podľa § 53 ods. 5 OZ. Nebola teda splnená základná hmotnoprávna podmienka pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.

16. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného zotrvala na svojom predošlom vyjadrení k podanej žalobe.

17. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v rámci zákonnej lehoty pre podanie odvolania (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Odvolací súd viazaný svojou zákonnou povinnosťou skúmania, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd tak ako je uvedené v ust. § 389 ods. 1 CSP dospel k tomu záveru, že napadnutý rozsudok ani jednou z procesných väd v citovanom ustanovení CSP netrpí, a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správny potvrdil. V ďalšom odvolací súd poukazuje na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

19. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o uplatnenom žalobnom nároku voči žalovanému ohľadom zaplatenia sumy 500 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav ktorý aj následne správne posúdil podľa ním odcitovaných ustanovení všeobecného predpisu hmotnoprávneho charakteru (OZ) obsiahnutých v bodoch 13., 14., 15., 16. a 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku, všeobecného predpisu procesnoprávneho charakteru (CSP) obsiahnutého v rámci bodu 19. napadnutého rozsudku, ako aj podľa špeciálneho predpisu hmotnoprávneho charakteru (zák. č. 250/207 Z. z., o ochrane spotrebiteľa) obsiahnutého v bode 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Za plne súladný s obsahom ust. § 191 ods. 1 CSP je potrebné vyhodnotiť aj proces realizácie dokazovania súdom prvej inštancie v tomto konaní, ktorý vychádzal z vyhodnotenia získaných dôkazov jednotlivito a zároveň aj v ich vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

20. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku pokiaľ ide o vec samú je potrebné uviesť, že prvoinštančný súd opodstatnene skonštatoval dôvodnosť podanej žaloby zo strany žalobkyne, pretože mal za preukázané splnenie hypotézy tretej vety ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, t. j. úspešného uplatnenia porušenia práva stanoveného zákonom žalobkyňou ako spotrebiteľkou v tomto konaní. Na podporu svojej argumentácie v tomto smere súd prvej inštancie správne poukázal na rozhodovaciu činnosť vyšších súdnych autorít vzťahujúcu sa na túto problematiku (rozsudok NS SR zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 a rozsudok NS SR zo dňa 13.12.2022 sp. zn. 9Cdo/324/2020).

21. V kontexte uvedeného je potom potrebné sa stotožniť s konštatovaním prvoinštančného súdu v tom smere, že práve právoplatným skončením konania vedeného na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13Csp/5/2016 došlo k naplneniu jediného predpokladu, ktorý vyžaduje dikcia tretej vety § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa k tomu, aby spotrebiteľovi mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie, za predpokladu porušenia povinnosti stanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a súdneho uplatnenia takéhoto nároku.

22. Na margo vznesenej námietky premlčania žalovaným v tomto konaní, ktorú konajúci súd vyhodnotil za nedôvodnú, odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so zaujatým právnym názorom súdu prvej inštancie v tomto smere a dodáva, že v súvislosti s posudzovaním danej námietky bolo správne vychádzané aj zo špecifik tejto prejednávanej veci spočívajúcich v tom, že v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13Csp/5/2016 bolo konštatované porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľky súdom prvej inštancie v podstate piatimi výrokmi (výrok II. nadobudol právoplatnosť 23.10.2018, výrok I. a IV. nadobudol právoplatnosť dňa 6.4.2020 a výrok III. a V. nadobudol právoplatnosť dňa 3.10.2022), ktoré nadobudli právoplatnosť v 3-och odlišných termínoch. V zmysle uvedeného nemôže byť v neprospech žalobkyne tá skutočnosť, že táto sa v rámci jedného konania (sp. zn. 13Csp/5/2016) domáhala poskytnutia súdnej ochrany porušenia viacerých spotrebiteľských práv veriteľom, poukazujúc na rôzne dôvody. V zmysle záverov rozhodnutia NS SR sp. zn. 9Cdo/324/2020 zo dňa 13.12.2020, prvoinštančný súd v súvislosti so začatím plynutia všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby (§ 101 OZ) správne vychádzal zo dňa 3.10.2022, kedy v celom rozsahu nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 13Csp/5/2016-384 zo dňa 27.8.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 15Co/1/2022-437 zo dňa 23.8.2022. Pri akceptovaní podania žaloby v danej veci žalobkyňou na Okresný súd Levice dňa 23.3.2023, súd prvej inštancie opodstatnene nepovažoval vznesenú námietku premlčania žalovaným za dôvodnú, pretože v prípade žalobkyne vzhľadom na vyššie uvádzanú právoplatnosť rozsudku vydaného v konaní pod sp. zn. 13Csp/5/2016, t. j. dňa 3.10.2022, žalobkyňi trojročná premlčacia doba podľa § 101 OZ začala plynúť v nasledujúci deň po termíne tejto právoplatnosti, čo je od 4.10.2022, pričom skončila 4.10.2025. Z uvedeného potom vyplýva, že podanie žaloby žalobkyňou v danej prejednávanej veci na Okresnom súde Levice dňa 23.3.2023 je potrebné z právneho aspektu kvalifikovať za včasné, v rámci plynutia všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby s termínom jej skončenia 4.10.2025.

23. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že je potrebné ako s vecne správnym v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniť sa aj s konštatovaním prvoinštančného súdu ohľadom opodstatnenosti výšky finančného zadosťučinenia požadovaného žalobkyňou v sume 500 eur. V tejto súvislosti konajúci súd dôvodne vzal zreteľ na výsledky právoplatne skončeného konania vedeného na Okresnom súde Levice (sp. zn. 13Csp/5/2016), a to najmä na porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne garantovanými príslušnými právnymi predpismi v tejto oblasti. Čo sa týka výšky priznaného finančného zadosťučinenia v sume 500 eur žalobkyňi, tak súd prvej inštancie v prvom rade preferoval dodržanie princípu primeranosti, keď takto priznaných 500 eur pre žalobkyňu jednak odôvodnil tým, že z titulu zrážok zo mzdy žalobkyne na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy bol tejto zrazený finančný obnos 538,60 eura bez právneho nároku. Ďalej v tejto súvislosti bolo poukázané aj na celkový časový úsek v trvaní viac ako 8 rokov, predstavujúci dobu trvania nepriaznivých dôsledkov pre žalobkyňu (napr. finančných) trvajúci od

začiatku realizácie zrážok zo mzdy žalobkyne, až do právoplatne skončeného konania vo veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13Csp/5/2016. V neposlednej miere určitý vplyv na stanovenie výšky finančného zadosťučinenia pre žalobkyňu v sume 500 eur mala aj refundácia finančných nákladov žalobkyne spojených so zmluvou o poskytnutí úveru a zároveň aj s týmto konaním. Nie je možné stotožniť sa ani s odvolacou námietkou žalovaného ohľadom jeho tvrdenia, že právoplatný výrok I. rozsudku zo dňa 13.3.2018 sp. zn. 13Csp/5/2016 bol založený na porušení všeobecných ust. OZ, čím nebola splnená základná hmotnoprávna podmienka podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože túto vyvracia odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Levice ako aj potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Nitre, podľa ktorých bola predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy, ako neprijateľná zmluvná podmienka, uzatvorená v rozpore s ust. § 53 ods. 1 OZ.

24. V kontexte uvedeného, odvolací súd podané odvolanie žalovaného smerujúce voči rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 19.7.2023 č. k. 16Csp/26/2023-168 nepovažoval za dôvodné, a preto rozhodol o ňom tak, ako to uviedol vo výrokovej časti tohto rozsudku.

25. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP s tým, že nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % priznal plne úspešnej žalobkyňi voči neúspešnému žalovanému v tomto konaní. O výške tohto nároku rozhodne súdny úradník na súde prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

26. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).